

אינו כהן].

מכלל, דברי שא מירי שנשאת ברשות בית דין, דהיינו בעד אחד בלבד. וכאן היא חייבת לקבל את רשות בית דין, לפי שהיתר זה להינשא על סמך עד אחד שמעיד שמת הבעל הוא תקנת חכמים מיוחדת להתיר אשה להינשא על פי עד אחד.

אלמא, גבי עד אחד קתני "אמרו", שהרי שם במשנה כתוב "אמרו לה מת בעליך". והכא נמי, דקתני "אמרו לו". משמע אפילו עד אחד.

והדרין לפרש מתניתין: והוא שאמרו לו שאכל חלב — מאי קאמר?

אילימא דקא מכחיש ליה לעד — מי מיתו קרבן?

והא קתני מציעתא: עד אחד אומר אבל, והוא אומר לא אכלתי, פטור!

אלא, שמא תאמר דשתיק. אכתי תיקשי, דהא ממציעתא שמע מינה דחייב קרבן. דקתני: עד אחד אומר אכל חלב, והוא אומר לא אכלתי, פטור. ודייקין: טעמא דקא מכחיש ליה, אבל שתק מישתק חייב?!

ומתריצין: לעולם, דלא מכחיש ליה אלא שותק.

והכי קתני: אמרו לו אכלת חלב — מביא חטאת. במה דברים אמורים: דשתיק. אבל מכחיש ליה, דהיינו האופן במציעתא — פטור.

והוינן בה: ומדאורייתא — מנלן דעד אחד האומר לאדם אכלת חלב והוא לא מכחיש ליה, דחייב?

חייב, ומני — רבי מאיר היא, דאמר בסיפא דהכחשה דבי תרי, כשיש שני עדים, לאו הכחשה היא. אבל לרבנן החולקים על רבי מאיר ופוטרים בסיפא, פטור גם כאן.

אם כן, תיקשי: ומאי קמשמע לן רישא דמתניתין והא מסיפא שמעת מיניה שזו דעתו של רבי מאיר?!

ומתריצין: הא קמשמע לן בסיפא: דבר זה שאמרנו ברישא — אינו לדברי הכל, אלא מחלוקת רבי מאיר ורבנן היא. והוא דמכחיש להו. אבל אם שותק, לכולי עלמא חייב חטאת, ואפילו במקום עד אחד, כדדייקין ממציעתא.

איכא דאמרי: "אמרו לו" מיירי בעד אחד, שהרי חד נמי, "אמרו" קרי ליה.

דתנן: האשה שהלך בעלה למדינת הים ובאו ואמרו לה: מת בעליך, ונישאת לאחר, ואחר כך בא בעלה — תצא מזה ומזה, שאסורה על שניהם. כדין אשה שזינתה תחת בעלה שאסורה לבעל ולבועל.

דקיימא לן דאפילו בחד שאמר לה "מת בעליך" ונישאה על פיו נאמר דין המשנה שתצא מזה ומזה.

ממאי? מדקתני סיפא דההיא מתניתין: נישאת שלא ברשות — מותרת לחזור לו לבעלה הראשון.

ומבארין: מאי "שלא ברשות"? שלא ברשות בית דין! כלומר, שלא היתה צריכה לרשות בית דין כיון שהיה הדבר על פי שני עדים שאמרו לה מת בעליך, ולכן היא נחשבת כזינתה באונס שמותרת לבעלה [אם